

BA NGÀY VỚI QUỲ

Tiểu thuyết

**Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”**

NGÀY THỨ HAI

(Kỳ 22)

Một khoảng im lặng căng thẳng trôi qua. Ngay chính Thiện cũng bị bất ngờ. Gã chăm chăm nhìn Hưng rồi chậm rãi:

-Thì ra... gì nhỉ? À, nhà báo! Mà y là thằng nhà báo trên xe khách hôm trước phải không?

Vừa nói, gã vừa thong thả đứng lên với vẻ dữ tợn:

-Nghĩa là mày vẫn bám theo tao hả?

Hưng chưa hết lúng túng vì bất ngờ. Anh lắc đầu:

-Không tôi chỉ đưa cô Yến đi thôi...

Cặp mắt vằn đỏ quay sang trừng trừng nhìn Yến:

-Chính mày đã đưa nó đến đây?

Yến không trả lời mà quay lại nhìn Hưng. Cô cũng bị bất ngờ khi biết giữa hai người đã từng biết nhau. Nhận thấy ánh mắt dò hỏi của cô, Hưng giải thích:

-Hôm đi ra Hà Nội, tôi đi cùng chuyến xe khách với anh này...

-Chúng mày đến đây làm gì? - Thiện gầm gừ hỏi.

Yến lạnh lùng:

-Tôi đã đi tìm anh suốt hai tháng nay rồi...

-Thì sao? - Thiện hỏi và loạng choạng đứng lên, khoanh hai tay trước ngực — Để làm gì?

Yến nhìn thẳng vào khuôn mặt với cặp mắt đỏ ngầu của hắn và nói bằng giọng bình thản cố nén xuống:

-Đơn giản thôi, tôi muốn biết anh hay là thằng Hoà “trố” đã đâm chết anh Huy?

Một thoáng lặng đi rồi Thiện tròn tròn mắt:

-Huy nào? Mà nói cái gì thế, con đĩ?

-Anh hay thằng Hoà “trố” đã đâm chết anh Huy? – Yên lạnh lùng nhắc lại câu hỏi.

Thiện học lên một tiếng. Khuôn mặt của hắn chợt biến dạng và trở nên méo mó như mặt một con thú dữ:

-Ai nói với mày như thế?

-Chính thằng Hoà “trố” nói đấy.

-Thằng chó khốn kiếp! - Thiện bỗng bật văng ra một tràng những lời chửi rủa tục tĩu và bỗng quay sang Hưng với vẻ mặt của một con thú đang bắt đầu say máu:

-Còn mày? Chắc mày cũng đang muốn biết con đồng bọn của mày ở đâu phải không?

Hiểu rằng hắn định nói về cô gái có tên là Thùy Dương. Trong tình thế này, chỉ còn mỗi một cách là phải chấp nhận thử thách. Anh rần rỏi gật đầu:

-Đúng. Chiều tối hôm ấy sau khi xuống xe, cô ấy đã đi theo anh?

Thiện bỗng cười sằng sặc:

-Hay lắm! Vậy là cả hai đứa chúng mày đều có nợ với tao cả! Càng tiện. Vậy thì ta sẽ thanh toán. Chúng mày đòi bao nhiêu?

-Đứa nào đã đâm chết anh Huy? - Yến nghiêng răng nhắc lại câu hỏi của mình.

Thiện lại ngồi phịch xuống ghế. Gã bình thản rót thêm bia ra ly rồi đưa lên miệng uống. Sau đó, gã nói bằng giọng bỗng trở nên nhẹ nhàng - thậm chí gần như là thân ái:

-Mày có tin tao hay không thì tùy. Nhưng chính thằng Hòa đã đâm chết thằng Huy của mày! Lúc ấy tao cũng có mặt ở đó...

Rồi gã quay sang Hưng:

-Còn mày thì ra sông Hồng mà tìm con bạn của mày. Bây giờ chắc nó đã trở thành mồi cho cá mất rồi!...

Câu trả lời tàn nhẫn khiến chàng trai sôi lên. Anh bước qua bậc cửa với hai bàn tay nắm chặt. Nhưng Thiện đã giơ tay ra hiệu ngăn lại:

-Mày cứ bình tĩnh. Ta còn khối thời gian mà!...

Rồi gã đứng lên:

-Bây giờ thì chúng mày đã biết sự thật cả rồi đấy. Nói đi, chúng mày đòi bao nhiêu tiền? Năm triệu? Mười triệu? Tao sẽ thanh toán đủ!

Yến bặm môi suy tính. Sau đó, cô quay ra nói với Hưng:

-Thế là rõ rồi. Đi thôi...

Bằng một bước nhảy, Thiện đã đến chắn ngang trước mặt Yến. Gã nói bằng giọng trầm xuống:

-Chúng mày chưa đi được!...

-Anh định làm gì? - Yến gan góc đối mặt với gã.

-Đứa nào đã biết sự thật thì không thể bước ra khỏi đây!

-Anh không có quyền!...

Yến nói rồi định lách qua gã để bước ra cửa. Nhưng một cái tát nảy lửa đã khiến cô ngã nhào vào góc nhà. Từ ngoài cửa Hưng chồm tới. Thiện nhảy vọt lên, tung ra cú song phi nhà nghề. Hưng trúng đòn, loạng choạng bật lùi trở lại. Anh vớ được chiếc ghế nhỏ trong góc nhà và đứng thủ thế. Thiện thông thả bước tới. Cũng lúc đó có tiếng phụ nữ rú lên rồi từ trong màn rồi Minh cuống cuống lao ra. Đó cũng là lúc

Thiện nhảy vọt lên một lần nữa. Cú đá của gã khiến chiếc ghế trong tay chàng trai bị văng ra. Chân vừa chạm đất, gã đã sấn tới và tung ra cả một trận mưa đòn nhằm vào Hưng. Kết quả của trận mưa đòn dữ dội ấy làm chàng trai đổ gục xuống, nằm đè lên trên người Yên.

Minh chồm tới, nắm chặt lấy cánh tay của chồng. Sau một lúc giằng co, bằng một cú gạt mạnh, Thiện đã hất cô văng ra xa. Nhưng đó cũng là lúc Hưng gượng dậy được. Anh lao thẳng vào Thiện bằng tất cả sức lực và lòng căm thù của mình. Tuy nhiên, dù có sức khoẻ và sự can đảm, Hưng vẫn không phải là đối thủ của hắn. Bằng một thế né tránh và tiếp đó là một đòn hiểm hóc, gã đã khiến cho chàng trai bị bật ngược trở lại, đập mặt vào cột nhà. Máu từ khoe mép của anh trào ra đỏ trên ngực áo. Hưng gắng chống tay định nhô dậy thì bị tiếp một đòn nữa khiến anh gục xuống, ngất xỉu.

Yên đã chồm dậy được. Cô nhặt được một con dao chẻ củi dựng ở góc nhà và lao thẳng vào Thiện. Cú chém khủng khiếp của cô chỉ sượt qua vai gã. Không một chút nương nhẹ, Thiện giáng liền một lúc bốn, năm trái đấm vào cô. những cú đánh ấy khiến mặt Yên tím bầm, môi bị rách toạc và sau đó cô cũng bị đổ vật xuống nền nhà, ngất lịm.

Trong khi đó, Minh vẫn còn ngồi bệt một góc với khuôn mặt tái mét. Cô há miệng nhưng không thể kêu lên thành tiếng được. Hạ xong Hưng và Yên, Thiện bước lại chỗ cô. Gã thông thả giơ tay giáng cho Minh hai cái tát thật mạnh rồi gầm lên:

-Câm mồm! Mày mà kêu, tao giết!

Nói xong, gã xuống bếp lấy lên một sợi dây thừng. Bằng những động tác nhanh nhẹn, gã trói nghiền Hưng và Yên thành một cặp khi họ vẫn đang ngất xỉu. Sau đó, gã quay sang Minh:

-Tao giao cho mày trông. Chúng nó mà thoát, mày phải đền mạng!

Sau đó, gã vội vã lục trong cái túi nhỏ để dưới gầm giường lấy ra một tập tiền và vài thứ lặt vặt rồi bước ra sân. Gã khóa cửa từ bên ngoài và dắt chiếc xe máy Minsk của Hưng đi vội ra cổng...

Tiếng xe máy đã khuất hẳn một lúc lâu mà Minh vẫn ngồi bất động như một xác chết với đôi mắt hải hùng trên khuôn mặt sưng tấy bởi những cái tát của Thiện. Bất chợt có tiếng khóc của một đứa trẻ từ trong màn khiến cô như choàng tỉnh. Cô lập cập đứng lên chui vào màn dỗ con. Một lát sau, khi đứa trẻ đã ngủ yên, cô quay ra. Bây giờ trong đôi mắt ngời sáng của cô đang cháy lên một ngọn lửa. Đó là ngọn lửa của lòng căm thù. Mà cũng có thể đó là ngọn lửa của sự liều lĩnh...

Sau một lát lục tìm trong các ngăn bàn, cuối cùng Minh lấy ra một lưỡi dao rất sắc. Bằng những động tác nhanh nhẹn và cương quyết, cô cắt phẳng sợi dây trói Hưng và Yến.

Hưng tỉnh dậy trước. Anh nặng nề chống tay nhồm lên và đưa mắt ngơ ngác nhìn quanh. Minh vội vã nói với anh:

-Anh đi ngay đi!

Chàng trai quay sang nhìn Yến vẫn đang nằm ngất lịm. Hiểu ý anh, Minh nói:

-Anh đi ngay đi! Cứ để nó cho tôi. Nó là em tôi, lão ấy không dám làm gì đâu!...

Khi nói như vậy, có vẻ như chính Minh cũng không tin vào điều mình đang nói. Thái độ hung hãn của Thiện ban nãy cho thấy hẳn có gan làm bất cứ điều tàn nhẫn nào với bất kỳ ai. Nhưng không thể chần chừ ở đây lâu hơn được. Thiện có thể trở về và chưa biết gã còn giở ra những trò gì nữa. Yến vẫn chưa tỉnh và Hưng cũng không thể mang cô đi trong tình thế này. Đành phải trông chờ vào sự khôn khéo của Minh vậy. Cô ta là chị ruột của Yến, cô ta sẽ biết cách phải bảo vệ em mình...

Những suy nghĩ ấy khiến Hưng an tâm hơn. Anh đưa mắt nhìn quanh. Minh chỉ vào chỗ bức vách trát đất đã bị thủng lỗ chỗ:

-Cứ đập đổ tường mà đi. Nhưng trước hết, trói tôi lại cái đã!...

Hưng hiểu ý định của chị ta. Trong tình trạng bị trói, Minh sẽ có cơ để tự bào chữa cho mình. Thực ra đó cũng chỉ là một hình thức tự bảo vệ của kẻ yếu. Nhưng bây giờ không phải là lúc bàn cãi nhiều. Anh nhặt

một đoạn dây, trói hai tay Minh vào chân giường rồi cúi xuống Yến, đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt bầm tím của cô để tạm biệt. Sau đó, anh bước tới chỗ Minh đã chỉ. Bằng một cú đạp, anh đã khiến cho cả một mảng tường lớn bung ra.

Ở ngoài sân, Hưng thấy một chiếc xe đạp đang dựng ngay cạnh bếp. Không đắn đo, anh dắt xe và đi như chạy ra cổng...

27.

Trong khi Hưng rời nhà Minh và đang đạp xe về phía ngã năm Hàng Bột thì Thiện cũng dừng xe trước một hẻm nhỏ tối tăm. Gã tắt máy, dắt xe đi sâu vào bên trong và cuối cùng rẽ vào một ngách hẹp. Bỗng có một bóng đen bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt gã:

-Ai? Đi đâu? - Bóng đen gằn giọng hỏi nhỏ trong khi một bàn tay thủ sẵn ở bên hông.

-Hùng “toét” hả? Không nhận ra anh mà sao?

Bóng đen kia reo lên một tiếng rồi chuyển giọng vui vẻ:

-Đại ca đến muộn thế? Vào đi...

-Có những ai trong đó? - Thiện hỏi.

-Toàn chiến hữu thân thuộc cả. Sinh “lé”, Chân “gà rù”, Trung “lùn”, Hoà “trô”, Thân “lang ben”...

Hùng kể ra một loạt cái tên rồi nói thêm:

-Đánh lớn đấy! Đại ca có vào xới không?

Thiện lắc đầu:

-Gọi giùm thằng Hoà “trô” ra đây cho tao.

Hùng “toét” nhanh nhẩu gạt đầu rồi lảng lạng biến mất sau cánh cổng sắt. Một lát sau cổng nhẹ nhàng mở ra và Hoà “trô” xuất hiện. Hắn bước tới chỗ Thiện đang đứng khoanh tay cạnh chiếc xe máy:

-Đang đen. Ông anh cần thằng em có chuyện gì thế?

Thiện không trả lời. Khi Hòa vừa bước tới trước mặt, gã bất ngờ nhào tới siết chặt hai bàn tay vào cổ họng của hắn. Bị bất ngờ, Hòa vùng vẫy một cách tuyệt vọng trong hai bàn tay cứng như thép của Thiện. Một lúc sau khi thấy hắn đã gần xỉu xuống, Thiện mới nói bót hai bàn tay và dẫn đầu hắn vào tường:

-Đồ chó! - Gã rít lên.

Hoà “trố” không nói được nhưng đôi mắt lồi của hắn càng như lòi ra hơn và từ đó đang ánh lên sự kinh ngạc. Hắn hoàn toàn bị bất ngờ khi thấy Thiện đối xử với mình như vậy.

Vẫn không buông tay ra, Thiện hỏi:

-Mày đã nói gì với con Yên?

-Em có nói gì đâu?

-Mày đã nói cho nó biết là tao đâm chết thằng Huy?

Hòa lắc đầu một cách khó nhọc. Ngay lập tức, hắn lại bị Thiện đập đầu vào tường:

-Mày không nói, tại sao nó lại biết?

Hòa muốn trả lời nhưng cổ họng của hắn lúc đó không thể phát ra tiếng được. Thiện cũng không muốn nghe. Gã ghé sát vào mặt Hòa, rít lên:

-Về cái tội phản bội chiến hữu. Lẽ ra tao phải cắt tiết mày! Con Yên đang ở nhà tao. Tao giao cho mày phải bịt cái miệng nó lại! Nó mà đi tố cáo với công an, cả đời mày cũng không đủ để ngồi bóc lịch đâu con ạ!

Nói đến đây, gã mới buông tay ra:

-Mày không bịt miệng nó, tao sẽ bịt miệng mày! Nhớ lấy!...

Thiện đã đẩy xe ra khỏi ngách một lúc lâu mà Hòa “trố” vẫn đứng tựa vào tường với hai bàn tay xoa xoa trên cổ. Sau đó hắn bỗng buông ra một tiếng chửi thề dữ dội rồi vội vã bước vào trong cổng sắt, đẩy chiếc xe máy MZ ra. Hùng “toét” vội bước theo hỏi:

-Ông anh đi đâu?

Hòa không trả lời câu hỏi ấy. Hấn trừng trừng nhìn Hùng và dặn:

-Nếu có ai hỏi, cứ nói là không gặp tao. Dặn cả mấy thằng trong kia nữa nhé!

Nói xong, hấn vội vã đẩy xe đi ra.

28.

Hòa “trở” nhẹ nhàng dựng xe máy ở khoảng sân nhỏ trước nhà Thiện. Cửa ra vào khoá chặt nhưng trong nhà đèn vẫn sáng. Hấn tiến lại ghé mắt nhìn vào: Yến đang nằm dài dưới nền nhà, còn Minh với hai tay bị trói đang tựa vào chân giường ngủ gà ngủ gật. Ở bức vách phía bên hông nhà đã bị bung ra thành một lỗ hổng lớn.

Sau thoáng suy tính, Hòa chui qua lỗ hổng để vào nhà. Hấn rón rén tiến tới bên cạnh Yến. Khuôn mặt của cô bị bầm tím, hai mắt nhắm nghiền và những hơi thở nặng nề đang khò khè thoát ra qua hàm răng nghiến chặt...

Hòa cúi xuống, hấn nắm lấy hai vai Yến khẽ gọi:

-Yến, Yến ơi!

Cô gái khẽ rên lên một tiếng rồi mở choàng mắt. Cô nhìn trân trối vào khuôn mặt của Hòa “trở” như không tin ở mắt mình. Hòa nói giọng giục giã:

-Yến, dậy đi...

Trong đôi mắt của Yến bỗng sáng bừng lên một ngọn lửa kỳ lạ. Cô thều thào hỏi:

-Anh Hòa đây hả?...

-Ừ, anh đây! – Hòa “trở” nói và cúi xuống đỡ cô ngồi dậy - Nào, dậy đi...

-Đi đâu? - Yến hỏi bằng giọng đã tỉnh táo trở lại

-Đi khỏi đây. Thằng Thiện về, nó giết chết cô đấy!...

Yến nhếch mép cười không thành tiếng. Cô trừng trừng nhìn vào mặt hắn, khẽ nói:

-Anh định cứu tôi?

-Chiến hữu mà!- Hòa “trố” nhếch mép cười - Nào, đi nhanh thôi.

Yến bỗng cười, nụ cười nhăn nhó khiến khuôn mặt của cô chợt trở nên méo mó, quái đản. Cặp mắt ngời sáng như mắt thú dữ của cô vẫn trừng trừng nhìn vào khuôn mặt của Hòa “trố”. Một thoáng im lặng trôi qua rồi cô chợt gật đầu:

-Anh đỡ tôi dậy đi. Tôi không đứng lên được!

(Còn tiếp)

Đức Dũng